

“I Am He”

By President Jeffrey R. Holland
Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

„Én vagyok az”

Jeffrey R. Holland elnök
a Tizenkét Apostol Kvóruma ügyvezető elnöke

October 2024 general conference

Christ's charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist.

It is the Sabbath day, and we have gathered to speak of Christ and Him crucified. I know that my Redeemer lives.

Consider this scene from the last week of Jesus's mortal life. A multitude had gathered, including Roman soldiers armed with staves and strapped with swords. Led by officers from the chief priests who had torches in hand, this earnest company was not off to conquer a city. Tonight they were looking for only one man, a man not known to carry a weapon, receive military training, or engage in physical combat at any time in His entire life.

As the soldiers approached, Jesus, in an effort to protect His disciples, stepped forth and said, “Whom seek ye?” They replied, “Jesus of Nazareth.” Jesus said, “I am he. ... As soon ... as he had said unto them, I am he, they went backward, and fell to the ground.”

To me, that is one of the most stirring lines in all of scripture. Among other things, it tells me straightforwardly that just being in the presence of the Son of God—the great Jehovah of the Old Testament and Good Shepherd of the New, who bears no weapons of any kind—that just hearing the voice of this Refuge from the Storm, this Prince of Peace, is enough to send antagonists stumbling into retreat, piling them in a jumble, making the whole group wish they had been assigned kitchen duty that night.

Krisztus jószívűsége – mely nyilvánvaló az isteni akarat iránti teljes hűségben – kitartott és továbbra is kitart.

A sabbat napja van, és azért gyűltünk össze, hogy Krisztusról és az ő keresztre feszítéséről beszéljünk. Tudom, hogy jó Megváltóm él.

Gondoljatok bele Jézus halandó élete utolsó hetének a következő jelenetébe. Tömeg gyülekezett, köztük botokkal felfegyverkezett római katonák, oldalukon kard. Élükön a főpapok tisztségviselői, kezükben fáklya; ez a vérmes csoport nemegy város bevételeire indult. Ezen az estén mindössze egyetlen férfit kerestek; egy olyan férfit, aki nem arról volt ismert, hogy fegyvert hordana, katonai kiképzésben részesült volna, vagy az élete során bármikor is test test elleni küzdelemben bocsátkozott.

Amint a katonák közeledtek, Jézus – a tanítványai megóvására tett erőfeszítésként – előlépett, és megkérdezte: „Kit kerestek?” „A názáreti Jézust” – felelték erre. Jézus így válaszolt: „Én vagyok [az]. [...] [M]ikor azt monda nekik, hogy: Én vagyok [az]; hátra vonulának és földre esének.”

Számomra ez az egyik leginkább megindító sor az összes szentírásban. Egyebek közt azt tudja velem lényegre törően, hogy pusztán a színe előtt lenni Isten Fiának – az Ószövetség nagy Jehovájának és az Újszövetség teljesen fegyvertelen Jó Pásztorának –, pusztán hallani a hangját annak, aki Menedék a viharban, aki a Békesség Hercege, elegendő ahhoz, hogy az ellenségei botladozva meghátráljanak, zavarodottan essenek át egymáson, és az egész csoport azt kívánja, bár csak konyhaszolgálatra osztották volna be őket aznap este.

Just a few days earlier, when He had entered the city triumphantly, “all the city was moved,” the scripture says, asking, “Who is this?” I can only imagine that “Who is this?” is the question those muddled soldiers were now asking!

The answer to that question could not have been in His looks, for Isaiah had prophesied some seven centuries earlier that “he hath no form nor comeliness; and when we shall see him, there is no beauty that we should desire him.” It certainly wasn’t in His polished wardrobe or His great personal wealth, of which He had neither. It could not be from any professional training in the local synagogues because we have no evidence that He ever studied at any of them, though even in His youth He could confound superbly prepared scribes and lawyers, astonishing them with His doctrine “as one having authority.”

From that teaching in the temple to His triumphant entry into Jerusalem and this final, unjustifiable arrest, Jesus was routinely placed in difficult, often devious situations in which He was always triumphant—victories for which we have no explanation except divine DNA.

Yet down through history many have simplified, even trivialized our image of Him and His witness of who He was. They have reduced His righteousness to mere prudishness, His justice to mere anger, His mercy to mere permissiveness. We must not be guilty of such simplistic versions of Him that conveniently ignore teachings we find uncomfortable. This “dumbing down” has been true even regarding His ultimate defining virtue, His love.

During His mortal mission, Jesus taught that there were two great commandments. They have been taught in this conference and will forever be taught: “Love the Lord thy God [and] love thy neighbour as thyself.” If we are to follow the Savior faithfully in these two crucial and inextricably linked rules, we ought to hold firmly to what He actually said. And what He actually said was, “If ye love me, keep my commandments.” On that same evening, He said we were to “love one another; as I have loved you.”

Csupán néhány nappal korábban, amikor diadalmasan bevonult a városba, a szentírás szerint az egész város felbolydult, és azt kérdezte: „Kicsoda ez?” El tudom képzelni, hogy ezek az összezavart katonák is azt kérdezték: „Kicsoda ez?”

Erre a kérdésre aválasz nem lehetett a kinézetében, hisz’ Ésaías mintegy hét évszázaddal korábban megjövendölte, hogy „nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem vala ábrázata kívánatos”. Bizonyosan nem volt az Ő kifinomult ruházatában vagy a hatalmas személyes vagyonában sem, melyek közül egyikkel sem rendelkezett. Nem lehetett a helyi zsinagógákban kapott szakmai képzésében sem, mert nem ismerünk olyan bizonyítékot, mely szerint valaha is tanult volna bármelyikben, pedig már fiatalon is képes volt zavarba hozni a kiválóan felkészített írástudókat és törvénytudókat, ámulatba ejtve őket a tanával, „mint a kinek hatalma van”.

Ama templomi tanításától kezdve a Jeruzsálembe való diadalmas bevonulásáig, és e végső, igazolhatatlan elfogásáig, Jézus rendszeresen helyzetetett nehéz, gyakran alattomos helyzetekbe, amelyekben mindig diadalmaskodott – e győzelmekre nincs más magyarázatunk, mint az isteni származása.

Mégis, a történelem során mindvégig sokan leegyszerűsítették, sőt, lekicsinyelték a Róla alkotott képünket, valamint az Ő tanúságát arról, hogy ki Ő. Az Ő igazlelkűségét merő gátlásossággá, igazságosságát merő haraggá, irgalmasságát merő engedékenységgé fokozták le. Ne legyünk vétkesek az Ő olyan leegyszerűsített változataiban, amelyek kényelmesen figyelmen kívül hagyják az általunk kellemetlennek talált tanításokat! Ez a „lebutítás” még arra is igaz, amikor a legfőbb meghatározó erényéről van szó: a szeretetéről.

Halandó küldetése alatt Jézus Krisztus azt tanította, hogy két nagy parancsolat van. Ezen a konferencián is tanították és örökké tanítani fogják őket: „szeresd az Urat, a te Istenedet” és „szeresd felebarátodat, mint magadat”. Amennyiben hithűen kell követnünk a Szabadítót ebben a két, döntő fontosságú és elválaszthatatlanul összekapcsolódó szabályban, akkor illene szilárdan ragaszkodnunk ahhoz, amit Ő ténylegesen mondott. Ő pedig ténylegesen ezt mondta: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartjátok.” Ugyanazon az estén úgy fogalmazott, hogy „szeressétek egymást; a miképpen én szerettelek titeket”.

In those scriptures, those qualifying phrases defining true, Christlike love—sometimes referred to as charity—are absolutely essential.

What do they define? How did Jesus love?

First, He loved with “all [of His] heart, might, mind and strength,” giving Him the ability to heal the deepest pain and declare the hardest reality. In short, He is one who could administer grace and insist on truth at the same time. As Lehi said in his blessing to his son Jacob, “Redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.” His love allows an encouraging embrace when it is needed and a bitter cup when it has to be swallowed. So we try to love—with all of our heart, might, mind, and strength—because that is the way He loves us.

The second characteristic of Jesus’s divine charity was His obedience to every word that proceeded from God’s mouth, always aligning His will and behavior with that of His Heavenly Father.

When He arrived on the Western Hemisphere following His Resurrection, Christ said to the Nephites: “Behold, I am Jesus Christ. ... I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, ... in the which I have suffered the will of the Father ... from the beginning.”

Of the myriad ways He could have introduced Himself, Jesus did so by declaring His obedience to the will of the Father—never mind that not long before in His hour of greatest need, this Only Begotten Son of God had felt totally abandoned by His Father. Christ’s charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist, not just through the easy and comfortable days but especially through the darkest and most difficult ones.

Jesus was “a man of sorrows,” the scriptures say. He experienced sadness, fatigue, disappointment, and excruciating loneliness. In these and in all times, Jesus’s love faileth not, and neither does His Father’s. With such mature love—the kind that exemplifies, empowers, and imparts—ours will not fail either.

Ezekben a szentírásokban teljességgel alapvető fontosságúak azok a minősítő kifejezések, amelyek meghatározzák az igaz, krisztusi szeretetet, melyre időnként a jószívűség szóval utalunk.

Mit is határoznak meg? Miképpen szeretett Jézus?

Először is, szeretett „teljes szívével, lelkével, elméjével és erejével”, ami megadta Neki a képességet, hogy meggyógyítsa a legmélyebb fájdalmakat és kijelentse a legkeményebb valóságot. Röviden: Ő az, aki képes volt részesíteni a kegyelemben és ezzel egyidejűleg ragaszkodni az igazsághoz is. Amint Lehi is említette a fiának, Jákóbnak adott áldásában: „A megváltás... a Szent Messiásban és őáltala jön el; mert ő telve van kegyelemmel és igazsággal.” Szeretete lehetővé teszi a bátorító ölelést, amikor arra van szükség, és a keserű poharat, amikor azt kell kiinni. Így hát megpróbálunk szeretni – teljes szívünkkel, lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel, mert Ő így szeret bennünket.

Jézus isteni jószívűségének a második jellemzője az volt, hogy engedelmeskedett minden olyan szónak, amely Isten szájából jött elő, mindig Mennyei Atyja akaratához és viselkedéséhez igazítva a sajátját.

Amikor Krisztus a feltámadását követően a nyugati féltekére érkezett, így szólt a nefitákhoz: „Íme, én Jézus Krisztus vagyok... [I]ttam abból a keserű pohárból, amelyet az Atya adott nekem..., melynek során kezdettől fogva... alávettem magam az Atya akaratának.”

Jézus számtalan módon bemutatkozhatott volna, Ő mégis akképpen tette ezt, hogy kijelentette az Atya akaratának való engedelmességet, nem foglalkozva azzal, hogy nem sokkal azelőtt, a legnagyobb szükség óráján, Isten Egyszülött Fia úgy érezte, Atyja teljesen magára hagyta. Krisztus jószívűsége – mely nyilvánvaló az isteni akarat iránti teljes hűségben – kitartott és továbbra is kitart, nemcsak a könnyű és kényelmes napokon, hanem különösen a legsötétebbek és legnehezebbek során.

A szentírások azt mondják, hogy Jézus „fájdalmak férfia” volt. Megtapasztalt szomorúságot, kimerültséget, csalódottságot és gyötrelmes magányt. Jézus szeretete ilyenkor is és mindig is múlhatatlan volt, ahogy az Atyja szeretete is. Ha ilyen érett szeretetről van szó – olyanról, amely példáz, felvértez és részesít –, akkor a miénk sem fog elmúlni.

So, if sometimes the harder you try, the more difficult it seems to get; if, just as you try to work on your limitations and your shortcomings, you find someone or something determined to challenge your faith; if, as you labor devotedly, you still feel moments of fear wash over you, remember that it has been so for some of the most faithful and marvelous people in every era of time. Also remember that there is a force in the universe determined to oppose every good thing you try to do.

So, through abundance as well as poverty, through private acclaim as well as public criticism, through the divine elements of the Restoration as well as the human foibles that will inevitably be part of it, we stay the course with the true Church of Christ. Why? Because as with our Redeemer, we signed on for the whole term—not ending with the first short introductory quiz but through to the final exam. The joy in this is that the Headmaster gave us all open-book answers before the course began. Furthermore, we have a host of tutors who remind us of these answers at regular stops along the way. But of course, none of this works if we keep cutting class.

“Whom seek ye?” With all our hearts we answer, “Jesus of Nazareth.” When He says, “I am he,” we bow our knee and confess with our tongue that He is the living Christ, that He alone atoned for our sins, that He was carrying us even when we thought He had abandoned us. When we stand before Him and see the wounds in His hands and feet, we will begin to comprehend what it meant for Him to bear our sins and be acquainted with grief, to be completely obedient to the will of His Father—all out of pure love for us. To introduce others to faith, repentance, baptism, the gift of the Holy Ghost, and receiving our blessings in the house of the Lord—these are the fundamental “principles and ordinances” that ultimately reveal our love of God and neighbor and joyfully characterize the true Church of Christ.

Brothers and sisters, I testify that The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints is the vehicle God has provided for our exaltation. The gospel

Így hát, ha olykor az egyre keményebb próbálkozásaitok látszólag egyre nehezebb helyzetet eredményeznek; ha miközben éppen a korlátaikra és a hiányosságaitokra próbálva dolgozni belefuttok valakibe vagy valamibe, aki vagy ami eltökélt abban, hogy megkérdőjelezze a hiteteket; ha odaadóan munkálkodva még mindig úgy érzitek, hogy keresztüljárnak a félelem pillanatai – emlékezzetek rá, hogy a leghithűbb és legbámulatosabb emberek némelyikével ez minden korban így volt. Jusson eszetekbe az is, hogy van egy erő a világegyetemben, amely eltökélt ellenkezni minden jó dolognak, amivel csak megpróbálkoztok.

Így hát bőségben és szegénységben, a titkos elismerések és a nyilvános bírálatok idején, a visszaállítás isteni elemei és az elkerülhetetlenül úgyszintén részét képező emberi gyarlóságok során mi kitartóan haladunk tovább Krisztus igaz egyházával. Miért? Mert Megváltónkhoz hasonlóan mi is az egész tanévre iratkoztunk be, amely nem egy rövid bevezető feladatsorral fejeződik be, hanem majd a záróvizsgával. Az a jó benne, hogy ez nyitott tankönyvvel zajlik, és az Igazgató mára tanfolyam kezdete előtt megadta nekünk az összes választ. Van továbbá egy sereg oktatónk is, akik útközben rendszeres időközönként emlékeztetnek minket ezekre a válaszokra. Ám természetesen ezek egyike sem működik, ha folyton ellógunk az óráról.

„Kit kerestek?” Teljes szívünkben azt válaszoljuk: „A názáreti Jézust.” Amikor Ő azt mondja, hogy „Én vagyok az”, akkor térde hajtunk, és nyelvünkkel megvalljuk, hogy Ő az élő Krisztus, hogy egyedül Ő hozott engesztelést a bűneinkért, hogy hordozott minket akkor is, amikor azt gondoltuk, elhagyott. Amikor Ő előtt állunk és látjuk a sebeket a kezén és a lábán, akkor majd elkezdjük felfogni, mit jelentett számárváviselni a bűneinket és megismerni a gyötrelmet, teljes mértékben engedelmeskedni az Atyja akaratának – mindezt irántunk táplált tiszta szeretetből. A hit megismertetése másokkal, a bűnbánat, a keresztkeljesedés, a Szentlélek ajándéka, valamint az áldásaink elnyerése az Úr házában – ezek azok az alapvető „tantételek és szertartások”, amelyek végső soron felfedik az Isten és felebarátaink iránti szeretetünket, valamint amelyek Krisztus igaz egyházát örömtelien jellemzik.

Fivérek és nővérek! Tanúsítom, hogy Az Utolsó Napi Szentek Jézus Krisztus Egyháza az az eszköz, melyet Isten biztosított a felmagasztosí-

it teaches is true, and the priesthood legitimizing it is not derivative. I testify that Russell M. Nelson is a prophet of our God, as His predecessors were and as His successors will be. And one day that prophetic guidance will lead a generation to see our Messenger of Salvation descend like “lightning ... out of the east,” and we will exclaim, “Jesus of Nazareth.” With arms forever outstretched and love unfeigned, He will reply, “I am he.” I so promise with the apostolic power and authority of His holy name, even Jesus Christ, amen.

tásunkhoz. Az általa tanított evangélium igaz, az a papság pedig, mely hitelessé teszi, nem ember műve. Tanúsítom, hogy Russell M. Nelson Istenünk prófétája, amint az elődei is azok voltak és az utódai is azok lesznek. És egy nap ez a prófétai útmutatás egy olyan nemzedéket vezet majd, amely látni fogja Szabadításunk Hírnökét aláereszkedni, mint „a villámlás napkeletről”, és mi így kiáltunk majd fel: „Názáreti Jézus!” Ő pedig mindörökké kitárt karokkal és színleletlen szeretettel azt válaszolja: „Én vagyok az”. Ezt az ígéretet teszem apostoli hatalommal és felhatalmazással az Ő, vagyis Jézus Krisztus szent nevében. Ámen.